

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Sial company s. r. o., IČ 29147425
se sídlem Chotěšovská 680/1, 190 00 Praha 9
zastoupený zástupcem Rambousek a partner a. s.,
se sídlem Křišťanova 1544/4, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2022, č. j. 18160/22/5300-21441-708995

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 5. 2022 byla zamítnuta odvolání, kterými žalobce brojil proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – dodatečným daňovým výměrům ze dne 21. 5. 2021, jimiž byl žalobci odepřen nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých zdanitelných plnění z titulu participace na podvodu na DPH od následujících dodavatelů: 1. HAZAMISP s.r.o. – zdaňovací období listopad, prosinec r. 2016; 2. MIREX GROUP CZ s.r.o. – zdaňovací období srpen, říjen, listopad r. 2017; 3. LOXODROMA s.r.o. – zdaňovací období září r. 2018.
2. Podle daňových orgánů byly sice splněny hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH, nicméně daňové orgány i přesto dospěly k závěru, že shora uvedená plnění byla zasažena podvodem na DPH, kdy žalobce přinejmenším mohl a měl vědět, že participuje na daňovém podvodu, a proto mu byl nárok na odpočet DPH odepřen.
3. Ježto žalobce s tímto hodnocením daňových orgánů nesouhlasil, podal proti výše nadepsanému rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) správní žalobu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce nejprve uvedl, že v případě, že žalovaný odmítá nárok na odpočet z důvodů zapojení žalobkyně do řetězce s daňovým podvodem, musí být splněny dvě podmínky. Nejdříve musí správce daně prokázat, že se jednalo o daňový podvod, a zároveň musí prokázat, tzv. vědomostním testem, že daňový subjekt o existenci tohoto podvodu měl nebo mohl vědět.
5. Splnění první podmínky není žalobce schopen rozporovat. Jedná se o informace, ke kterým neměl, a ani nemohl mít přístup. Současně jako soukromoprávní subjekt není nijak schopen ověřit, zda jsou informace žalovaného pravdivé. Daňový spis žalobce neobsahoval dle jeho přesvědčení žádné písemnosti, které by prokazovaly pravdivost tvrzení žalovaného, ačkoliv u jiných subjektů jsou takové písemnosti do spisu zařazovány. Ke splnění první podmínky, tj. že byl spáchán daňový podvod, se tedy žalobce může dle svých slov vyjádřit pouze tak, že daňový spis žádné důkazy o spáchání daňového podvodu neobsahuje, a tudíž jej nemůže z principu ani vyvracet.
6. Druhou podmínkou je prokázání skutečnosti, že žalobce o zapojení do daňového podvodu mohl nebo měl vědět, přičemž v této souvislosti se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 – 60. Obecně se žalobce domnívá, že žalovaný neunesl důkazní břemeno, a nesplnil tím nezbytnou druhou podmínku pro odmítnutí nároku na odpočet.
7. Konkrétně pak žalobce uvedl, že k existenci podvodu - viz body [38] až [74] napadeného rozhodnutí - se nemůže vyjádřit, neboť daňový spis neobsahuje žádné písemnosti, takže se jedná o pouhé tvrzení žalovaného. Navíc tvrzení, že se jedná o neobvyklosti, podle žalobce ničím nedokládá. Kvůli absenci důkazů zůstává jeho konstatování pouze v rovině nepodloženého názoru.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Dále žalobce vyjádřil názor, že na další argumenty v napadeném rozhodnutí je nutno aplikovat optiku řádného hospodáře.
9. Žalobci taktéž připadá absurdní, že žalovaný označuje za novou společnost, která existuje už dva roky. Žalovaný dle žalobce tak prokazuje neznalost fungování moderní společnosti, v napadeném rozhodnutí má též absentovat správní úvaha o důvodu, proč je taková společnost závadná, natož aby žalovaný uvedl, v čem byl porušen zákon. Celý jeho postup dle žalobce vyznívá, že se žalovaný řídí vlastním pocitem ohledně toho, co jemu přijde jako správné, místo toho, aby se řídil právním řádem České republiky.
10. K virtuálnímu sídlu žalobce uvedl, že je to dnes zcela běžný způsob podnikání, který zcela určitě nedokazuje daňový podvod.
11. K důkazu změny jednatele žalobce uvádí, že v poslední době došlo ke změnám na vedoucích postech finanční správy a rozhodně to není důkazem o tom, že se finanční správa zapojila do podvodných řetězců, i když i to se již v praxi stalo.
12. Jako další důkaz vědomostního testu uvádí žalovaný, že jednatel měl trvalé bydliště v Maďarsku. Žalobce nechápe, jak toto dokazuje daňový podvod, což doprovodil další poznámkou ve smyslu, že žalovaný nechápe současnou dobu. Nad to žalobce uvedl, že z výše uvedených důvodů přeci není možné nějakou společnost vyřadit z výběrového řízení.
13. Žalobce se postupně vyjadřoval i k dalším bodům napadeného rozhodnutí. K bodu 81 tak uvedl, že spolupracovníci jednatelky dodavatele byli jazykově vybaveni tak, že si dokázali webové stránky vyhledat a tuto informaci před jednatelce. Nebo se nabízí možnost, že jednatelka použila, dnes již široce rozšířenou, možnost Google překladače webových stránek. Rozpor uvedený v bodu 82 není schopen vysvětlit, to však dle něj nedokazuje daňový podvod. K bodu 83 žalobce uvedl, že rozhodně nemá povinností archivovat všechny e-maily, které si v rámci obchodu zasílá. Důležité pro výsledek podnikání je fakt, zda obchod proběhne či nikoliv.
14. K bodu 84 pak žalobce uvedl, že ačkoliv se žalovaný popsat nesrovnalosti prokazující vědomé či nevědomé zapojení žalobce do daňového podvodu, naneštěstí přesně takto probíhá řetězový obchod s následnými dodávkami, a přesně takto jsou vyplněny i dokumenty CMR. Žalovaný dle žalobce nepopisuje, v čem spočívá nestandardnost takového postupu, s výjimkou vlastního pocitu. Žalobce též připomíná § 17 zákona č. 235/2004 Sb., který řeší právě situace kdy je zboží dopravováno přímo k dalšímu zákazníkovi. *„Podle názoru žalovaného by tedy každý, kdo využije tento zákonem výslovně ošetřený způsob, naplňuje vědomostní test o existenci daňového podvodu, a mohly by být obviněn ze zapojení do daňového podvodu.“*
15. K bodu 86 napadeného rozhodnutí žalovaný dle žalobce dále jako nestandardnost uvádí, že nebyly uzavírány samostatné kupní smlouvy, ale zboží bylo objednáváno pouze telefonicky nebo e-mailem. Žalobce se domnívá, že žalovaný nechápe, že účelem podnikání je dosažení zisku a maximální efektivita, proti čemuž je vypracování smluv a jejich archivace nepřijemnou a zdržující formalitou. Opět to ostatně není nic, co by předepisoval zákon, navíc má jít o běžnou obchodní zvyklost.
16. K bodu 87 napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že si nemohl být vědom při podpisu smlouvy, že dodavatel nemá zboží na skladě, protože nákladní list CMR obdržel až po dodání zboží, nikoli před podpisem smlouvy. Navíc samotný fakt, že dodavatel dodal

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zboží v rámci řetězové dodávky, nevyklučoval možnost, že dodavatel sklady se zbožím má a další dodávku uskuteční ze svých skladů. Žalovaný neuvádí, v kterém zákoně jsou definovány náležitosti objednávky, pokud tvrdí, že neobsahují nezbytně nutné konkrétní informace.

17. K bodu 90 pak žalobce opět zopakoval, že žalovaný nechápe, jaká je v realitě praxe a například zcela pomíjí aspekt důvěry.
18. Žalovaný dále napadá, že žalobce nedoložil, že si ověřil spolehlivost o předchozím dodavateli, což učinil, ale jistě ho nelze nutit, aby k tomu archivoval důkazy. Žalovaný neuvádí, jakým způsobem by, podle jeho názoru, žalobce měl doložit, že toto ověření provedl. Jistě není povinností žalobce, aby tiskl všechny webové stránky, na kterých si ověřuje informace, ostatně stejně by nebyl schopen doložit datum tisku. Podstatné je, že žalovaný v tomto směru nese důkazní břemeno.
19. Obecně lze tedy argumentaci žalobce shrnout tak, že žádný z výše uvedených argumentů nedokládá existenci daňového podvodu, pročez navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.
20. Na závěr pak žalobce uvedl, že veškerý postup správce daně je v přímém rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020 – 66.
21. Žalovaný ve svém k žalobě vyjádření uvedl, že k námitkám, které byly namítány již v rámci odvolacího řízení, zcela odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tyto námitky v tomto rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vyvrátil.
22. Žalovaný ve stručnosti nejprve uvádí, že podvod na DPH (tedy jeho existenci), je nutno chápat jako kombinaci chybějící daně u některého z článků řetězce (narušení neutrality) a podezřelých okolností (nestandardní okolnosti), které ve svém souhrnu poskytují dostatek podkladů ke konstatování, že obchodní řetězec je zasažen podvodným jednáním (srov. rozsudky NSS ze dne 15.02.2017 č. j. 1 Afs 53/2016 – 58, nebo ze dne 24.08.2017, č. j. 1 Afs 16/2017 – 47) – k teoretickým východiskům existence podvodu na DPH žalovaný v podrobnostech odkazuje na body [18] až [22] žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto případě jsou pak konkrétní skutečnosti, ze kterých existence podvodu na DPH vyplývá, popsány v bodech [38] až [73] žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Nestandardní okolnosti, jež nerozlučně provází existenci chybějící daně a ve výsledku tedy existenci podvodu na DPH, jsou přehledně sumarizovány v bodě [73] žalobou napadeného rozhodnutí. V daném případě správce daně a žalovaný vyhodnotili jako nestandardní samotný průběh dodávek. Subjekty zapojené v řetězcích pak správci daně neumožňovaly zahájit daňovou kontrolu, popřípadě se staly nekontaktními. Přeprava zboží probíhala přímo od výrobce z JČS do skladu žalobce či přímo zákazníkovi odběratele žalobce (tedy ve vztahu k subjektům zapojených v řetězci bez jakéhokoliv kontaktu se zbožím). Dále v řetězcích probíhaly změny subjektů beze změny v obchodním modelu. U zapojených subjektů pak bylo zjištěno sídlo na virtuálních adresách, nulová prezentace své činnosti, stejně jako nezveřejňování účetních závěrek. Uvedené skutečnosti ve svém celku svědčí o tom, že předmětné obchodní transakce žalobce jsou zatíženy podvodem na DPH a k porušení neutrality nedošlo v důsledku pouhého podnikatelského selhání, ale právě v důsledku podvodného jednání. Podrobný popis nestandardních okolností pak obsahují zejména body [55] až [71] žalobou napadeného rozhodnutí.
24. Daňový spis pak dle názoru žalovaného obsahuje veškeré písemnosti, z nichž pramení poznatky, které mají svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí o odvolání stejně jak v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

před správcem daně. Pokud žalobce tvrdí, že daňový spis žádné důkazy stran existence podvodu na DPH neobsahuje, je to jen jeho ničím nepodložené tvrzení. Ostatně žalobce má k dispozici procesní institut nahlížení do spisu, který za tímto účelem v daňovém řízení i využil a který může využít i nyní v soudním řízení správním, kdy je spis zdejšímu soudu distribuován za účelem přezkumu rozhodnutí o odvolání. Jelikož žalobce setrval pouze v rovině naprosto obecného tvrzení, nezbyvá žalovanému než stejnou měrou obecnosti konstatovat, že veškeré zjištěné skutečnosti, zejména právě výše popsané stran existence podvodu na DPH, mají svůj podklad ve správním spisu.

25. Žalovaný souhlasí s žalobcem, že popsané skutečnosti nejsou samy o sobě ničím podezřelým, nicméně ve svém souhrnu, pospolu s ostatními skutečnostmi, tvoří soubor nepřímých důkazů (indicií), které by každé třetí rozumné osobě zadržovaly podezření. Negace jednotlivých skutečností je nic nevypovídající. Stěžejní je existence tohoto souhrnu.
26. Jinými slovy řečeno, nově etablovaná společnost, jednatel cizí národnosti, otázka jazykové vybavenosti, doprava zboží od výrobce k zákazníkovi, nesoulad dat emailů se skutkovým stavem, absence dostatečného kontrakčního zázemí, atd., samy o sobě nemohou zavdat intenzitu natolik silnou, aby bylo možné uzavřít, že žalobce alespoň mohl a měl vědět o svém zapojení do podvodu na DPH. Je to ale právě soubor těchto nepřímých důkazů, který již zavdává dostatečnou intenzitu pro to, aby bylo možné učinit závěr, že žalobce alespoň mohl a měl vědět o svém zapojení do podvodu na DPH. Žalobce dle názoru žalovaného prakticky pouze vytrhává jednotlivé objektivní okolnosti z kontextu a bez dalšího jim přisuzuje marginální význam, aniž by je jakkoliv hodnotil ve svém souhrnu, jak učinil správce daně i žalovaný. Nadto se snaží „zpochybnit“ pouze některé zjištěné objektivní okolnosti, přičemž ostatní zcela opomíjí (zejména okolnosti navázání spolupráce s některými dodavateli, či samotný průběh spolupráce s těmito).
27. Žalovaný dále podotýká, že forma ověření dodavatelů je na daňovém subjektu – daňové orgány mu ji nikterak nepředepisují, jak se žalobce snaží navodit. Prokázání rozumných opatření, na jejichž základě by byl žalobce v dobré víře, že nebyl participantem daňového podvodu, je čistě na něm, pouze taková opatření musí být adekvátní danému případu. Rezignace na dostatečné kontrolní mechanismy typu absence kontroly zboží aj. zpravidla a priori vylučuje existenci přijetí rozumných opatření. Otázkou přenosu důkazního břemene ze správce daně na žalobce v rámci prokazování účasti na podvodu se zabýval NSS v rozsudku č. j. 6 Afs 188/2019-29 ze dne 13. 10. 2021.
28. Pokud správce daně prokáže, že zkoumaný obchodní řetězec byl zatížen podvodem na DPH a zároveň také prokáže, že daňový subjekt o této skutečnosti věděl nebo mohl a měl vědět, musí být daňový subjekt o této skutečnosti informován a musí mu být dán prostor, aby na tuto skutečnost reagoval a tvrdil a doložil přijetí dostatečných opatření, kterými by se vyhnul účasti na podvodném jednání (viz rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Afs 194/2017 – 34). Po daňových subjektech je tak požadována určitá obezřetnost a opatrnost v obchodních vztazích, na základě kterých je pak možné hodnotit, zda daňový subjekt jednal v dobré víře, či nikoliv. Žalobce si v daném případě ovšem dle žalovaného nepočínal v předmětných obchodních vztazích dostatečně obezřetně a opatrně, když rezignoval na důkladné ověření obchodních partnerů a ignoroval zjevné známky jejich nedůvěryhodnosti.
29. Pokud jde o předestřený rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020 – 66, ten je dle žalovaného na danou věc nepřiléhavý.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

31. Žaloba byla městskému soudu doručena 14. 7. 2022, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
32. Na jednání soudu dne 24. 1. 2024 se dostavil pouze zástupce žalovaného, jenž setrval na svých skutkových i právních stanoviscích a navrhl zamítnutí žaloby; žalobce a jeho zástupce se z jednání omluvili.
33. Podklady, jež vedly správní orgány k závěrům o daňovém podvodu, jsou obsaženy v obsáhlém daňovém spisu, jehož obsah je oběma účastníkům znám (žalobce do něj nahlížel). Zejména jde o zprávu o daňové kontrole, jež byla ve věci provedena, a na výsledky obsáhlého místního šetření provedeného zejména Specializovaným finančním úřadem. V těchto dvou dokumentech byly správními orgány soustředěny poznatky o fungování řetězce, jež byl dle žalovaného zasažen daňovým podvodem (tento systém je ostatně popsán i grafem na str. 12 žalobcem napadeného rozhodnutí). Ve věci byl též proveden výslech jednatele žalobce, který se k jednotlivým skutečnostem a argumentům správních orgánů vyjádřil.
34. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
35. V první žalobní námitce žalobce uvedl, že k existenci podvodu na dani se nemůže vyjádřit, neboť daňový spis neobsahuje žádné písemnosti, tudíž se jedná o pouhé tvrzení žalovaného.
36. Záležitostí podvodu na dani z přidané hodnoty se žalovaný obsáhle zabýval v bodech [38] až [73] odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž detailně popsal průběh fiktivních obchodů, kterých se účastnili údajní dodavatelé žalobce, tedy společnosti HOZAMISP – body [42] až [45], MIREX – body [46] až [49] a LOXODROMA – body [50] až [53], jakož i průběh obchodů, které měl se těmito subjekty uzavírat žalobce.
37. Soud konstatuje, že daňový spis, který mu byl předložen, obsahuje řadu písemností, soustředěných činností orgánů daňové správy, jež jsou způsobilé být podkladem pro shora zmíněné závěry žalovaného o existenci daňového podvodu. Soud nezkoumal veškerý obsah těchto písemných podkladů, vycházejí z toho, že míra konkrétnosti a detailnosti jeho přezkumu odvisí od míry konkrétnosti a detailnosti uplatněných žalobních námitek – čím jsou námitky méně konkrétní a určité, tím obecnější bude vypořádání se soudu s nimi.
38. Jak vyplývá z konstantní judikatury, pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Obdobně lze připomenout závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), uvedl, že žalobní bod „[j]e projednání způsobilý v té v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“ (bod 32 rozsudku).

39. Jestliže tedy v projednávané věci se žalobce omezil jen na tvrzení o tom, že k existenci podvodu na dani se nemůže vyjádřit, neboť daňový spis neobsahuje žádné písemnosti, pak nezbyvá než se stejnou mírou obecnosti konstatovat, že toto jeho tvrzení je nepravdivé. Pokud by žalobce naopak například tvrdil, že konkrétní podklady ve spise jsou věcně vadné, že byly opatřeny procesně nesprávným způsobem, případně že závěry, jež učinil žalovaný, z nich vyvodit nelze, měl by soud možnost se s takto konkrétními námitkami detailně vypořádat. Námitka však byla uplatněna v tak obecné a nekonkrétní podobě, že se s ní soud nemohl podrobněji vypořádat.
40. Druhá žalobní námitka pak spočívala v tom, že žalobce zpochybňoval provedení a výsledky tzv. vědomostního testu, tedy zkoumání toho, zda vzhledem ke všem známým okolnostem případu žalobkyně měla a mohla vědět o svém zapojení do daňového podvodu.
41. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto otázkou obsáhle zabýval v bodech [77] až [123] odůvodnění, kde rozebíral jednotlivé okolnosti, za kterých žalobce realizoval své obchodní případy se společnostmi HOZAMISP, MIREX a LOXODROMA. Žalovaný hodnotil zejména rizikovost těchto dodavatelů s přihlédnutím k délce doby, po kterou působí na trhu, způsob navázání spolupráce, průběh přepravy zboží v řetězci společností přímo od výrobce, formální roli dodavatelů v obchodních řetězcích, průběh obchodní spolupráce s dodavateli, nerealizování nákupu zboží přímo od jeho výrobce a totožný způsob obchodování s obměnou dodavatelů.
42. Soud konstatuje, že úvahy žalovaného o těchto záležitostech a závěry, jež žalovaný vyvodil, shledává věcně správnými a souladnými se zákonem a ztotožňuje se s nimi. Jakkoliv jednotlivé skutečnosti, zjištěné o dodavatelích žalobce, by nemusely vést k závěru o tom, že deklarované obchody neproběhly tak, jak žalobce prezentoval, ve svém souhrnu důvodně vedly žalovaného k závěru o tom, že žalobce měl a mohl mít vědomost o své účasti na daňovém podvodu.
43. Žalobní námitky se v této části omezily pouze na bagatelizaci a marginalizaci zjištěných skutečností, právě s poukazem na to, že každá jednotlivá nebyla způsobilá poskytnout žalobci vědomost o daňovém podvodu. Soud se v této záležitosti tedy omezil jen na to, že se zcela ztotožnil se závěry žalovaného, maje shodně s ním za to, že ze souhrnu těchto zjištění je závěr o daňovém podvodu důvodný.
44. Pro úplnost soud konstatuje, že obecně jistě není povinností žalobce, aby si prováděl detailní šetření ohledně svých dodavatelů a aby si výsledky takových šetření archivoval - žádný obecně závazný právní předpis mu takovou povinnost neukládá. Pokud by pak žalobce nenárokoval odpočet daně z přidané hodnoty, orgány daňové správy by se o jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dodavatele a o obchody s nimi vůbec nezajímaly, a absence informací o nich by tedy žalobci nemohla být na škodu.

45. Zcela odlišná situace však nastává právě v okamžiku, kdy daňový subjekt uplatní nárok na odpočet DPH. Je třeba připomenout, že uplatnit tento nárok je právem daňového subjektu, nikoliv jeho povinností. Pokud se však rozhodne odpočet žádat, musí vyhovět zákonným podmínkám. Mezi tyto podmínky pak patří i to, že prokáže reálnost přijatých plnění, tedy že k nim skutečně došlo, a navíc že je přijal právě od toho subjektu – plátce DPH, který je v účetních dokladech uveden (případně že prokáže, že dodavatelem byl jiný subjekt, ovšem též plátce DPH). Je tedy vždy na úvaze každého daňového subjektu, zda ve své obchodní činnosti bude nárok na odpočet DPH uplatňovat, a pokud ano, je nanejvýš vhodné, aby si opatřil a uložil informace k úspěšnému uplatnění nároku na odpočet nezbytné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná z žalobních námitek nebyla uplatněna důvodně, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámce jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.